

*Truhlice,
do které je zakázáno
pohlédnout*

Lea Kirna

Truhlice, do které je zakázáno pohlédnout

Lea Kiirna

Copyright © 2015 Lea Kiirna

Text © Lea Kiirna, 2015

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2015

1. vydání © Lukáš Vik, 2015

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-003-8 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-004-5 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-005-2 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Truhlice, do které je zakázáno pohlédnout

Jednou v noci jsem uslyšela hrozné zvuky.

Pohlédla jsem průrvou v podlaze dolů a spatřila tři postavy, které se bavily s mými rodiči. A od toho okamžiku se změnil můj život.

Navždycky...

„Dlužíš nám to, Ariste. Pomohli jsme ti, tak teď za tu pomoc plať,“ řekla jedna mužská postava.

Arist byl dívčín otec. Byl sedlák, nežili si moc špatně, ale od jisté doby se jim svět pomalu začal hroutit jako domeček z karet. Matka se držela otce za ramě a tiše plakala. Dívčín bratr Sood nikde nebyl.

„Já ale nevím kde je. Musel utéci,“ bránil se otec.

„Proč by utíkal?“ zeptala se druhá postava. Žena. Krutě vyhlížející.

„Neměl tušení, že přijdeme,“ dodal druhý muž. Poněkud vyhublý, viditelně nervózní a netrpělivý.

„Leda, že by mu to tady Arist řekl,“ pravil první muž. „Beylei; zjisti, jestli nám říká pravdu,“ pokynul ženě.

Přikývla a přistoupila k otci, který se celý třásl, a pohlédla mu do očí. Mrazivý pohled, dva kusy ledu, které po celém těle rozprostírají nezadržitelný chlad, nejistotu a strach. Pomalu začal jít do kolen. Žena přestala a sedlák upadl. „Nepoznám to, dobře se tomu brání,“ řekla a pohledem uhnula. Lhala, moc dobře věděla, že jim říká pravdu.

„Dobře. Ten kluk musí být někde tady. Prohledejte celý dům. Cokoli jiného živého najdete, na místě zabijte,“ dal rozkaz nejvyšší muž a podíval se na strop.

Matka vykřikla. Dívka rychle stáhla hlavu do tmy.

„Skonči to s nimi,“ řekl ještě ženě, kterou před chvílí nazval Beylei a rychle odešel dveřmi.

Beylei se mezi prsty objevily modré jiskry a s jejich pomocí vrhla kupředu proud blesků přímo na sedláka. Ten jednou vykřikl, pak těžce dopadl na zem jako po zásahu okovaným beranidlem. Žena padla mrtva vedle nehybného těla svého muže.

Schovaná dívka tlumeně vykřikla a prudce se odtrhla od průrvy. Na záklopu vedoucí na půdu se pohnula železná petlice a záklop se otevřel. Znovu vykřikla. Tentokrát nahlas.

Vyhublý muž velmi pružně vyskočil a dopadl na vrzající prkna, krčil se a syčel jako had.

Hrůzou se nemohla hnout z místa.

Skočil po ní. To poslední, co ucítila, byla krátká bolest, krev stékající po jejím krku a pak něco tekutého, teplého a sladkého na jejích rtech a jazyku. Potom její tělo vypovědělo službu úplně.

Nic víc nevěděla, nic víc nevnímala.

„Co jsi to sem přinesl ty hlupáku?!“ křičel muž na vyhublého.

Dívka ležela na zemi, kolem byl samý kámen a řetězy. Nacházeli se v prostorné jeskyni s jediným východem, což byly mohutné dveře. Zapálené louče visely na stěnách.

„Řekl jsi, že co najdeme živého, máme na místě zabít.“

„Ano, ale nenosit mi to sem!“

„No já jen, že ta holka... mno... ještě žije... Já jsem jí jenom... tak... chtěl zkusit...“

„Ty jsi jí proměnil?!“ v očích muže se zablýskl hněv.

„Jen jsem chtěl zjistit, jestli to jde i s ženou, jestli to vydrží a ona...“ kroutil hlavou. „Přežila.“

„Žena jako upír být nesmí, na to je zákon! A nezajímá mne nějaká holka, ale ten kluk. On je z věštby, ne nějaká obyčejná citlivka! A ty,“ vztáhl na něj prst, „si teď zasloužíš zemřít stejně jako ona!“

„To stačí, Xewe,“ řekla Beylei mírným hlasem a přicházela k nim.

„Tady přeci velím já,“ podíval se na ni Xew jak nejstrašlivěji uměl.

„Už ne,“ odvětila suše, pronesla zaklínadlo a vrhla jej proti muži, který se bez jediné hlásky sesunul na zem jako sedlák Arist a jeho žena. Xew nebyl upír, byl to čaroděj, ale – bohužel pro něj – s poněkud pomalejšími reakcemi.

Dívka sebou trhla. Celou dobu byla při smyslech a vše vnímala.

Vyhublý muž se podíval na Beylei. „Teď jsem na radě já?“ zeptal se bez jakýchkoliv emocí. Stál tam naprosto klidně a hrdinsky.

„Ne. Tebe si ještě nějaký čas ponechám. Pomohl jsi nám.“

„V čem?“

„Jestli ta dívka prošla proměnou a stále žije, jak říkáš, vyplní se věštba, o které neměl Xew nejmenší tušení.“

„Další věštba?“

„Ano. Z ní není pouze upír – sám jsi slyšel, že upírka být nesmí – je z ní něco mnohem silnějšího, než jsi třeba ty, můj drahý, než kdokoliv jiný z vás nosferatu. Až se úplně probudí, sami uvidíme, co umí.“ Oba odešli dveřmi. Byl slyšet pohyb závory, která měla zajistit, aby dívka neutekla.

Dívka se dala do tichého pláče. Stýskalo se jí po rodičích. Už nikdy je neuvidí. Oni zemřeli, ona žije a je z ní... upír... Vlastně není, teď ta žena říkala něco o tom, že není... není... není pouze upírem. Copak je něco ještě horšího, než je upír? To přeci není možné.

Vstala.

Jediné, co se jí honilo hlavou, bylo, že musí utéci. Hledala jakýkoliv východ. Kromě pevně zavřených dveří nikde žádný nebyl. Po neúspěchu do nich mlátit, nešťastně usedla na zem a zatínala pěsti. Zoufalstvím a zlobou.

Kousek od ní bylo pár louží vody. Po čtyřech se dobrala k jedné z nich, aby viděla, jak vypadá po proměně. Lekla se a uskočila dozadu, a ač si do ruky zarazila ostrý kámen, necítila v tu chvíli žádnou bolest.

Zoufale se dala do pláče. Dlaní udeřila do vody vedle sebe, která se rozlétla do všech stran. Neohrabaně se přetočila a znovu pohlédla do louže.

Vůbec nijak se nezměnila, krom toho, že byla nyní lehce mokrá a špinavá se na ní nezměnilo vůbec nic. Až na oči. Její původně černé oči byly nyní jedovatě žluté. Toho se polekala.

Nechápala.

Na krku viděla ještě stopy po zubech vyhublého muže, jemně si po nich přejela prsty a popotáhla nosem. Napadla ji jedna věc, když zvedla hlavu a uviděla plápolající louči hned před sebou. Vstala a došla k ní. Nevěděla, proč ji to napadlo, ale přiblížila ruku k plameni. Ruka ji pomalu zčervenala, ale ta známá palčivá bolest se nedostavila, prstem si vydloubla ještě zarytý kamínek a hleděla na pramínek krve. Necítila žádnou bolest. Vzala louč a hleděla do tančících plamenů. Zaťala zuby a vši silou hodila loučí proti zdi za sebou.

Zdrceně znovu usedla na zem. „Dobře, dobře, jen klid. Hlavně se uklidni,“ říkala sama sobě. Podívala se na ruce, které se nijak nezměnily. Jazykem si přejela po zubech, nic, žádná změna. Uvažovala, co má dělat.

Už není tak obyčejná jako předtím, její předchozí vlastnosti se zdokonalily a mnohonásobily. Už také nemyslí jako ta patnáctiletá dívka, kterou byla ještě před několika hodinami. Až se vrátí ti dva, udělá jim to, co oni udělali jejím rodičům.

Zvedla se a podívala po řetězech kolem. Přistoupila k poutům a jemně se jich dotkla, pevně je uchopila a zkusila je vyrvat ze stěny. Trvalo to, ale nakonec pouta povolila. Prach poprášil její světlou hlavu, maličké kamínky ji zalechtaly na tvářích.

Závora se znovu odšoupla a Beylei s vyhublým vešli dovnitř.

„Hej!“ křikl vyhublý a skočil po dívce, aby ji zastavil.

Dívka se rozmáchla řetězem a upíra jím srazila na zem. Na hrudi a ruce měl krvavý šrám, podle jeho výrazu v obličejí poznala, že muž bolest cítí.

Tak jak to že ji necítím já?!

Beylei musela zakročit. Pronesla zaklínadlo a vyslala jej po vězni.

Dívka zahodila řetězy a skočila na veliký balvan u stěny, byla tak lehká a mrštná jako nikdy předtím.

Beylei se značně zarazila.

Vyhublý se nehodlal vzdát, skočil po vězenkyni za účelem ji strhnout na zem. Uskočila mu a skopla ho na zem. Seskočila k němu, chytla za krk a zatnula nehty. Syčela jako had, oči byly žluté a nenávisť vůči muži jí dodávala sílu.

Stále se snažil útočit a mrskal sebou jako ryba a suchu.

Popadla ho za košili u krku a mrskla s ním ke zdi, skočila k řetězům, co vytrhla ze zdi a vši silou jimi udeřila. Upírovi roztrhla břicho. Udeřila znovu. Rozsekla mu lebku, která lupla jako skořápka vejce. Dívka zahodila řetězy a skočila po Beylei, která se vyděšeně dívala na přítele.

Čarodějka, která skončila na zádech, se nijak nebránila.

Dívka jí tiskla ruce k zemi a pomalu se začala uklidňovat. Sama nevěděla, proč to vůbec udělala a kde se v ní vzala taková síla.

Pomaličku se jí začala vracet její původní barva očí. Černá.

Zhluboka vydechovala. „Co jste to ze mě udělali?“ zeptala se a slezla z ní.

Beylei se nadzvedla o pravý loket. „Jsi něco z věštby,“ odvětila.

„Ne. Jsem zrůda.“

„Jsi upír, ale jiný než ostatní.“

Dívka se na ni podívala. „Jak jiný?“

Beylei se postavila. „Asi tak: už jsi někdy viděla upíra?“ Dívka zavrtěla hlavou a také vstala. „Upíři sice mají poměrně sílu, ale to se těžko odhaduje, když jimi smí být pouze muži. Ale považ, dokázala by obyčejná a mladá dívka takovýmto způsobem zabít dospělého muže? Tak

jako ty před chvílí?“ ukázala na vyhublého ležícího v kaluži vlastní krve.

„Měla jsem vztek, cítila jsem v sobě sílu.“

Nasucho polkla. „Něco mi říkalo, že... to dokážu.“

„A také dokázala. Jsem čarodějka, to víš, a jako taková vím o věštbě nosferatu, který se bude vymykat všem logickým myšlením i všem spekulacím. „*Nebude znát ni bolest, nebude znát ni jednoduchou smrt.*“ To krom jiného bylo ve věštbě. Neříkám, že jsi nesmrtelná, to v žádném případě, ale zabít tě bude více než nadlidský úkon.“

Dívka zvedla hlavu a špitla: „Tak co tedy jsem?“

„Přesné označení pro tebe není, ale můžeš si vybrat z klasických označení jako upírka, nosferatu, nemrtvá, hybrid...“ zarazila se, ale odvážíla se pousmát, aby skryla svou náhlou nejistotu. „Nebo také jak jsme si tě pojmenovali my.“

„Vy? Jak?“

„Pojmenovali jsme tě – Mirabilis.“

Upírka zavrtěla hlavou. „Tomu já nerozumím. K čemu mi bude to, co ze mě je?

A co se mnou vůbec bude?“

„Copak jsi toho zatím dokázala málo?“ Beylei se překvapivě mile usmála a rozhodila ruce. Pak vytáhla z koženého pouzdra na opasku malý nůž, jehož ostří bylo z tenoučkému polodrahokamu a

podala jí ho. „Vyzkoušej, co všechno vydržíš.“ Dívka se zdrženlivě podívala na nůž a potom na Beylei. „Nevěříš? Vyzkoušej to,“ pobídla ji.

Chvilí váhala, ale potom si vzala nabízenou zbraň. Než žít jako nějaká zrůda, to raději ukončit svůj život dříve než někomu stačí ublížit. Už nežije, už neexistuje. Raději si vzít život dobrovolně a hned teď.

Hned teď a tady.

Zvedla ruku, že si podřeže žíly na zápěstí, ale všimla si ranky od kamene, která byla zase hezky srostlá jako předtím. Podívala se na Beylei, která se znovu usmála.

„Vydržím toho více než obyčejný člověk,“ řekla dívka konečně.

„Už mi věříš?“ kývla hlavou čarodějka a pokračovala. „Jsi kříženec upíra a něčeho, co jsme nedokázali ještě přesně identifikovat, přestože máš velmi zářivou auru. Abys chápala; žádný upír se nedokáže rychle zregenerovat, jeho tkáně jsou vlastně mrtvé. A už vůbec se nedokáže zregenerovat tak rychle, jako jsi to předvedla ty teď. Narodila ses už jako něco, a teď jsi navíc ještě upír. Už se nemusíš bát, že by tě někdo mohl přemoci jako obyčejného upíra. I čarodějové by s tebou měli spoustu práce než by se jim to povedlo.“

„To málo stačí upírům?“

Beylei na ni pohlédla. „Ve své podstatě ano, stačí dobrá rána na dobré místo a jací byli. Ty jsi výjimka.“

„Proč?“

„Na to nikdo odpověď nezná. Spoustu věcí nemusí mít důvod a přec tak jsou,“ podívala se jí na ruce. „Jak se vlastně jmenuješ?“ zeptala se posléze a znovu se jí zaměřila na oči. Ty její ledové byly mrazivé a skutečně vzbuzovaly neklid.

„Freylis.“

Čarodějka se ušklíbla. „Já jsem Beylei.“

„Já vím,“ rozhlédla se po jeskyni.

„Využij toho, že umíš mnohem více než ostatní. Ale pokud se věštba vyplnila do posledního detailu, pak tedy dokážeš neuvěřitelné věci. Teď máš nový život, jsi jedinečná, Mirabilis, jiná než ostatní slabí upíři, jaké jsem zatím potkala.“

„Jako ten...?“ ukázala na mrtvolu vyhublého.
„Kdo to vlastně byl?“

„Můj bratr.“ Hlas měla stále stejný.

Freylis znejistila. „To jsem nevěděla...“

„Proč se omlouváš?“ roztáhla ruce. „Dobrý čaroděj by z něj stejně nikdy nebyl, takhle se aspoň dokázal osvědčit. Mno, svůj úkol jsem splnila. Jak

budeš užívat své schopnosti a budeš žít je pouze na tobě. Můžeš mě zabít.“ Rozpažila a čekala.

„Proč bych to měla dělat?“ zamračila se.

„Protože to čtu ve tvé mysli, chceš to udělat, protože jsem zabila tvé rodiče.“

Freylis ji minula a šla ke kamenné stěně. Beylei ji klidně pozorovala.

Dívka si nůž prohlédla. „Nehodlám tě zabít. Nechci být jako ty. Ale už tě nechci nikdy v životě vidět, Beylei. *Už nikdy*,“ dodala mrazivě. Ostrí nože roztránila o stěnu. „A modli se, abych tě nenašla.“ Odešla.

Beylei připážila, vzdychla a sklonila hlavu. „Dávej si pozor na věci zvané Ithral...“

Od této chvíle uběhlo bezmála dvacet let.

Mé tělo nepocítilo téměř žádnou změnu, jak po fyzické stránce, tak téměř ani po psychické. Jediné, co jsem postřehla je, že jsem se zdokonalila. Začala více věřit svým schopnostem.

Pohybovala jsem se mezi lidmi beze strachu a bez bázně. Nikdo mě nepoznal, mou pravou podobu. Pouze – ti co mě znali – mi vyslovovali

upřímnou soustrast za to, co se stalo mé rodině, a ptali se, jak jsem dokázala uniknout.

Nevěděla jsem odpověď, a tak jsem říkala, že na to nerada vzpomínám. Nevyzvídali.

Nejednou jsem pocítila nutkání se najíst, dělalo se mi slabo a cítila jsem divnou křeč v břiše, která mne dokázala doslova ochromit i na dlouhé hodiny. Podvědomě jsem věděla, že je to z hladu. Což o to, do hostince jsem zajít mohla a pojíst, co hrdlo ráčí. Jenže se naskytly dva problémy: neměla jsem žádné peníze, a za druhé; to nutkání bylo po krvi.

Na člověka jsem zaútočit nedokázala; zákeřně se na něj vrhnout a zakousnout se jako divoké zvíře. Za mou oběť padly slepice, krysy, při troše štěstí zajíci a podobně.

I teď mi je jich líto.

Přeci jenom mi dlouho trvalo se smířit s tím, že je ze mě někdo jiný... Tedy spíše něco jiného. Zvykat si, že necítím bolest, že vydržím mnohem více.

A že jsem mimořádně nebezpečná vůči komukoliv jinému.

Pojednou za mnou začaly důvěrně chodit i nějaké ženy, které se mě ptaly, jestli nejsem čarodějka a nepoužívám nějaký lektvar na mladší vzhled. Další z věcí, na kterou jsem si

musela zvyknout, bylo, že se můj vzhled zastavil na patnáctileté hranici, i když mi mělo být přes pětadvacet let, stále jsem vypadala jako ta mladá dívka.

Musela jsem tedy co nejrychleji opustit město, aby nepadlo nějaké podezření.

Jenom jedinou věc jsem vůbec nepochopila: proč mi dost vadí sluneční světlo v jeden určitý den v roce...

„Volal jsi mne, otče?“ Mladý bojovník v obrovském plášti, který ho celého zahaloval, se před otcem uklonil.

„Mám pro tebe důležitý úkol, Ulrione; tuto truhlici dovezete do Hořící skály ke králi Lerggovi.“

„Dovezete? Se mnou ještě někdo pojede?“ podivil se Ulrion.

„Ano, ale nebudou to rytíři z království. Tamti... hm...“ odmlčel se.

Ulrion nevěděl, jestli se má začít bát. „Tamti co, otče?“

„Tamti nejsou tací, jaké by sis představoval. Zítra je uvidíš. Hlavně s nimi vycházej dobře. Když se naštvou, může to být velice zlé.“

Ulrión se nenápadně ušklíbl. „To se ještě uvidí,“ řekl.

„Uvidí. A ty se budeš divit.“

Ulrión se poklonil a odešel. Starý muž pohlédl na malou, bílou truhlici ze slonoviny, která se pohodlně vešla do dlaní, zamčená na maličký zámek ze zlata, a vzdychl.

Nazítří si Ulrión připravoval koně ve stáji. Kontroloval, jestli má s sebou vše, co bude potřebovat: srolovanou deku na spaní, teplejší oblečení v chladnějším dnech, velikánský plášť, lehké kroužkové brnění schované pod košilí, pro začátek trochu jídla a vody a hlavně truhlici, kterou musel doručit. Tu schoval do brašny na koni zvláště.

„Už mi zbývá poslední věc,“ řekl sám sobě, „meč.“

„Tady ho máš.“

„Díky,“ odvětil a vzal nabízenou zbraň. Pak si uvědomil, že s ním přeci nikdo nebyl. Podíval se na člověka, který mu meč podal. Docela rychle se ocitl za koněm.

To, co mu podalo meč, mělo sice lidské ruce a lidský hlas, ale od člověka se značně lišilo. Byl to kentaur. Lekl se Ulrióna skoro stejně, jako on jeho.

Zadupal na místě mohutnými kopyty a kousek zacouval.

„Co jsi zač?“ zeptal se Ulrion, ale vycházet se mu rozhodně nechtělo.

„Jsem kentaur. Napolo člověk, napolo kůň.“

„Já vím, co je to kentaur. Na jméno jsem se ptal.“

„Ach, odpusť princí. Jsem Kryglen,“ lehce se uklonil v pase. „Pocházím ze země Jantarových očí. Tvůj otec, mne požádal o pomoc,“ narovnal se. „Tak jsem tu. Abych ti pomohl.“

Ulrion pomalu vystoupil zpoza koně. „To je milé, ale mně otec nic neříkal.“

„Neříkal ti, že tu truhlici dovezeš do Hořící skály a s tebou půjdou další...?“ zarazil se, protože on sám člověkem nebyl.

„Ano říkal, ale neřekl mi, že to bude...“ gesty chtěl vyjádřit svou myšlenku, neměl totiž v úmyslu Kryglena nějak urazit. „Člověkozvíře,“ řekl nakonec.

Kentaur, pomyslně si Kryglen, ale nahlas řekl jen: „Já vím. Ale nejsem tak špatný, jak si myslíš.“

„O tom nepochybují.“

Starý král přicházel a vedle něj kráčel ještě někdo. Světlé vlasy tak, že vypadaly skoro bíle, měl volně rozpuštěné, nezdravě bledá tvář se zapadlými očima, nápadně vystouplými lícními kostmi a

hypnotickým pohledem: tím vším byla postava obdařena. Plus tedy ještě meč u pasu.

„Á, můj synu, vidím, že s Kryglenem ses již seznámil,“ pravil král s úsměvem.

Kryglen pravou nohu pokrčil, levou natáhl dopředu a poklonil se. „Můj pane.“

„Ano, to seznámil,“ odvětil strnule princ.

„Zde máš dalšího pomocníka. Jmenuje se Ilyson,“ a muže bouchl chlapsky do zad.

Muž po nárazu krátce zavřel oči, v jeho tváři se nepohnul jediný sval.

„Rád tě poznávám, Ilyson. Jsem Ulrion,“ pravil princ a nabídl mu ruku. Byl rád, že s ním půjde normální člověk.

„I já,“ odvětil Ilyson krátce, ale ruku na potřes mu nepodal, stále je měl křížem přes černou vestu, pod níž se skrývalo vyhublé tělo.

Ulrion ruku stáhl a rozpačitě se s ní podrbal za krkem. Odkáslal si. „Výborně. Je to všechno? Můžeme jet?“

„Kdepak synu, ještě tři zbývají. Měli by dorazit co nejdříve.“

„Tři?“ vypravil ze sebe nevěřícně. „Otče, jde jen o doručení malé truhlice. Nač tolik lidí?“

„Viš vůbec, kde leží Hořící skála?“ Zavrtěl hlavou tak, jak král předpokládal. „Kdybys jel celé

dny, neúnavně bez přestávky, jenom tam bys jel mnoho týdnů. Předpokládám, že tomu tak nebude. Nepočítaje, že se nebudeš přesně držet podle mapy a takových, kteří budou o truhlici usilovat. Zpátky tě budu čekat nejdříve za několik měsíců.“

To Ulriona moc nepotěšilo. Jeho otec to měl všechno dobře propočítané. Koneckonců ta malá truhlice je tak obyčejná, že je přeci zbytečné s sebou mít takovou posilu. Počítal s tím, že dostane tak dvatři rytíře, ale zatím dostal muže vyhlížejícího jako mrtvola a to stvoření, které se nazývá kentaur. Proč zrovna kentaur?

Zaslechli křik a padání nádob.

„Vrať se, ty bastarde!!“ křičel kdosi v dáli.

„Co se to děje?“ zeptal se Ulrion.

Kentaur se opatrně otočil na místě. Nový muž se ani nehnul. Stejně jako král.

„Pojď sem!“ Na zem spadly další nádoby.

Do stáje vběhl udýchaný muž. Do čtyřicítky neměl daleko. Na krásné zelenkavé kazajce vyšívané žlutou nití se houpal amulet v podobě Keltské osmičky. Zaběhl za krále a otočil se, až veliký fialový plášť zavál ve vzduchu a skoro krále zahalil.

„Vítej, Hargene,“ přivítal ho král vlídně, ale neotočil se.

„Máte tady nebezpečné ženštiny, pane králi,“ řekl Hargen místo pozdravu. Vedle jeho hlavy proletěl šíp s černými, dlouhými letkami a zabodl se do trámu. Hargen vyjel, skrčil se za králem.

„Vrať se, ty bastarde!“

Do stáje pružným a rychlým krokem vešla – stále připravená ke střelbě – žena. Prudkým trhnutím hlavy odhodila z čela vlasy barvy dubového listí na podzim a namířila za krále.

„Vidím, že jsi též dorazila, Alwan,“ konstatoval král s lehkým úsměvem na rtech.

„Ano, můj králi. A prosím vás, kdybyste uhnul kousek stranou, abych mohla trefit toho bastarda za vámi.“ První věta byla vyslovena mile, druhá se zařatými zuby.

Muž krále chytil za plášť, aby nikam neuhýbal.

„A co ti Hargen udělal špatného?“ zeptal se král.

„Sotva jsem vstoupila do hradu, neodpustil si nestydatou poznámku o mém pozadí!“ vysvětlila rázně a poodstoupila stranou, aby na Hargena dobře viděla.

Ten poodstoupil, aby na něj neviděla.

Kryglen ženu obešel ze strany a podíval se na ono zmiňované místo. „Já myslím, že je naprosto v pořádku,“ pravil a pokrčil rameny.